

ЖАЖДА

Презъ гори, равнини и блата —
ето тамъ, ето тамъ, дето свѣти!
Въвъ коситѣ ни съска нощъта
и безумни летимъ на конетѣ.

Ний летимъ, а въ невѣрния часъ
тъмнината плющи като знаме,
ала стигнемъ — и зѣятъ предъ насъ
само черепи, кости и ями.

И отново къмъ нова звезда,
и съ отровната жажда отвѣки,
полетяваме въ луда езда
презъ магесни мѣста и пжтеки.

А далече задъ тъмния слогъ,
сякашъ гнѣвния образъ на Бога,
гледа месеца, кървавъ и строгъ,
и развѣва беда и тревога.

Като плащъ се разкъсва нощъта,
и съ очи все натамъ дето свѣти —
ний винимъ и зовемъ къмъ свѣта,
и безумни летимъ на конетѣ.